

Скривена историја четрдесетог стиха – Двадесет и шестог броја

Језекиљ број седам

Jeff Pippenger
2026-08-12

Пророчка линија коју означавам као „Јосијин точак“ започиње побуном древног Израиља када су 1097. године пре Христа одбацили Бога као свога цара. За прва три цара (Саул, Давид и Соломон) каже се да су владали по четрдесет година, од 1097. године пре Христа до 977. године пре Христа. По Соломоновој смрти, побуна Јеровоама и десет северних племена окончава линију прва три цара и започиње линију царева и у северном и у јужном царству.

Прва три цара су симбол многих истина, али један од точкова истине с којим су повезани јесу последња три цара Јуде — Јоаким, Јоахин и Седекија, који, са своје стране, представљају Кира, Дарија и Артаксеркса. Кир, Дарије и Артаксеркс, опет, представљају своја три указа који се протежу од 516. године пре Христа до 457. године пре Христа; а они, са своје стране, представљају три анђела из Откривења четрнаесте главе, који долазе 1798. године, 19. априла 1844. и 22. октобра 1844, редом. Историја доласка трију анђела из Откривења четрнаесте главе понавља се до најситнијег слова у времену печатења сто четрдесет и четири хиљаде, чиме се показује да пророчка линија која почиње помазањем Саула за цара достиже свој закључак када победоносна црква буде помазана при ускоро надолазећем закону о недељи. Та линија укључује точак цара Јосије, који сеже назад до Јеровоамове побуне у Ветилу и Дану 977. године пре Христа.

Двадесет и два

Јеровоам поседује симболику броја двадесет и два, јер је царовао двадесет и две године, повезујући тако своје сведочанство са историјом представљеном бројем двадесет и два, који је симбол сједињења Божанства са човечанством, као што је приказано Даниловом *marah* визијом двадесет другог дана, и бројем двеста двадесет, од којег је број двадесет и два десетак.

А дана које је Јеровоам царовао беше двадесет и две године; и почину с оцима својим, и Надав, син његов, зацари се на његово место. 1. Краљевима 14:20.

„Помирење“, које представља сједињење Божанства и човечанства, јесте Христово дело које је отпочело 22. октобра, односно у десетом месецу (грегоријанском); десет пута двадесет и два једнако је двеста двадесет. Јеровоам је поставио лажне олтаре и у Ветилу и у Дану, те је стога симбол лажног богослужења недеље у вези са спојем цркве (Ветил: значење црква) и државе (Дан: значење суд).

Тада Јеровоам сагради Сихем у гори Јефремовој и настани се у њему; па отиде оданде и сагради Фануил. И Јеровоам рече у своме срцу: Сада ће се царство вратити дому

Давидовом: ако овај народ стане узлазити да приноси жртве у дому Господњем у Јерусалиму, онда ће се срце овога народа опет вратити к њиховом господару, Ровоаму, цару Јудином, па ће ме убити и вратити се Ровоаму, цару Јудином. Зато се цар посаветова, те начини два телета од злата, и рече им: Превише вам је да узлазите у Јерусалим; ево богова твојих, Израилу, који те изведоше из земље Египатске. И једно постави у Ветиљу, а друго стави у Дану. И та ствар поста грех; јер је народ ишао да се клања пред једним, све до Дана. И начини домове на висинама, и постави свештенике из најнижег слоја народа, који нису били од синова Левијевих. И Јеровоам установи празник у осмом месецу, петнаестог дана тога месеца, налик на празник који је у Јуди, и приношаше на жртвенику. Тако учини у Ветиљу, приносећи жртве телцима која је начинио; и постави у Ветиљу свештенике висина које је начинио. Тако принесе на жртвенику који је начинио у Ветиљу петнаестог дана осмога месеца, управо у месецу који је измислио у своме срцу; и установи празник синовима Израиљевим; и приношаше на жртвенику, и кадијаше. 1. Царевима 12:25–33.

У темељној историји десет северних племена постојала је побуна која је била предобразана Израиљевим одбацивањем Бога као цара, а такође и Ароновом побуном и златним телетом. Аронова побуна била је у темељној историји древног Израиља, а Јеровоамова у темељној историји десет северних племена. „Ред на ред“ Арон, као првосвештеник, представља цркву, а Јеровоам, као цар, представља државу. Те две темељне побуне чине једну линију која обухвата темељну побуну народа Израиљевог у жељи за људским царем.

490

Постоје три раздобља од по четири стотине деведесет година у светој историји која је представљена у књизи пророка Језекиља, и једно је било повезано с царевима, друго са светињом, а треће с војском. Та три раздобља подударају се с побуном Арона (светиња), Саула (војска) и Јеровоама (цар). Од три симбола — пророка, свештеника и цара — управо је цар Саул означен као онај који пророкује, а Арон је био свештеник, а Јеровоам је био цар.

И догоди се, кад сви који га одраније познаваху видеше да, гле, пророкује међу пророцима, да народ рече један другоме: Шта је ово што дође сину Кисовом? Зар је и Саул међу пророцима? А један из онога места одговори и рече: Али ко је њихов отац? Зато постаде пословица: Зар је и Саул међу пророцима? 1. Самуилова 10:11, 12.

Тријумфујућу цркву сачињавају пророк од тридесет година, свештеник од тридесет година и цар од тридесет година, представљени Језекиљем који је започео у тридесетој години, Јосифом који је започео своју службу у тридесетој години и царем Давидом који је почео да царује у својој тридесетој години. Тријумфујућа црква представљена је у последњих осам поглавља књиге пророка Језекиља као храм који испуњава земљу, а тријумфујућа црква је Филадельфија, која је осма црква, а од седам је.

Пророчка линија Јосије, која је отпочела 977. године пре Христа, завршава се ускоро долазећим законом о недељи. Очишћење и запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело 31. децембра 2023. године, започело је када је Михаило сишао да васкрсне два

сведока из једанаестог поглавља Откривења. Година 2023. наступила је двадесет и две године после 11. септембра 2001, управо као што Закони о странцима и побуни из 1798. долазе двадесет и две године после Декларације о независности из 1776. Јеровамова двадесетдогодишња владавина започела је 977. године пре Христа, када је изнето Јосијино пророштво. У то време непослушни пророк из 1. о царевима, тринаестог поглавља, суочио се с Јеровамовим отпадништвом, као што се Мојсије суочио с Ароновим отпадништвом, а Самуило с мноштвом које је желело цара. Та суочавања против темељних отпадништава, представљена поруком непослушног пророка, Мојсија и Самуила, представљају гласан поклич трећег анђела при закону о недељи. То је порука упозорења коју објављује застава, а која је у историји Јеровама представљена предсказањем о Јосији праћеним „знаком“.

И гле, дође човек Божји из Јудеје у Ветилј речју Господњом; а Јероваам стајаше крај жртвеника да кади. И повика против жртвеника речју Господњом, и рече: О жртвениче, жртвениче, овако вели Господ: Гле, родиће се син дому Давидову, по имену Јосија; и на теби ће принети свештенике узвишица који на теби каде, и људске кости биће спаљене на теби. И даде знак истога дана, говорећи: Ово је знак који је Господ изрекао: Гле, жртвеник ће се распукнути, и пепео што је на њему просуће се. И догоди се, кад цар Јероваам чу реч човека Божјег, који беше повикао против жртвеника у Ветилју, да пружи руку своју са жртвеника, говорећи: Ухватите га. И рука његова, коју беше пружио против њега, усахну, те је не могаде повратити к себи.

И олтар се распаде, и пепео се просу с олтара, према знаку који беше дао човек Божји речју Господњом. А цар одговори и рече човеку Божјем: Умоли сада лице Господа Бога својега, и помоли се за мене, да ми се рука опет поврати. И човек Божји умоли Господа, и царева рука му се опет поврати, и поста као што је пре била. И цар рече човеку Божјем: Пођи са мном кући, и окрепи се, и даћу ти дар. А човек Божји рече цару: И кад би ми дао половину дома својега, не бих пошао с тобом, нити бих јео хлеба ни пио воде на овоме месту; јер ми је тако заповеђено речју Господњом, која каже: Не једи хлеба, нити пиј воде, нити се враћај истим путем којим си дошао. Тако отиде другим путем, и не врати се путем којим беше дошао у Ветилј. 1. Царевима 13:1–10.

Пророково одбијање да једе са Јеровамом, упркос понуди „половине дома твога“, сагласно је са Иродовим обећањем Саломи да ће јој дати половину свога царства.

И кад дође згодан дан, када Ирод о своме рођендану приреди гозбу својим великашима, војводама и првацима Галилеје; и кад уђе кћи те Иродијаде, и заигра, и угоди Ироду и онима који сјеђаху с њим, цар рече дјевојци: Ишти од мене што год хоћеш, и даћу ти. И закле јој се: Што год заиштеш од мене, даћу ти, до половине царства својега. А она изиђе, и рече матери својој: Шта ћу искати? А она рече: Главу Јована Крститеља. Марко 6:21–24.

Иродово обећање о половини свога царства догодило се на његов рођендан. Ирод је символ Рима, а десет царева из Откривења седамнаест представљени су десетоструком поделом Рима у Данилу, седмој глави, и десет прстију из друге главе. Његов рођендан је означен онда када шесто царство буде замењено седмим царством при недељном закону, и у том

смислу то је рођендан Уједињених нација као седмог царства библијског пророштва. При ускоро долазећем недељном закону, десет царева, представљених Јеровоамових десет северних племена, саглашавају се да предају своје царство звери за један час у Откривењу „седамнаест“.

Јер је Бог метнуо у срца њихова да изврше вољу Његову, и да се сложе, и да дају царство своје звери, док се не испуне речи Божје. Откривење 17:17.

Пре него што се позабавимо Језекиљевим пророштвом из четвртог поглавља, утврдићемо „тринаест“ пута када Језекиљ непосредно наводи датум. Тих тринаест међаша уопштено се деле између света и Божјег народа. Свет, представљен Египтом, непосредно је стављен у датум шест пута, а Тир се ословљава једном, док је преосталих шест пута предмет Јерусалим. Књига почиње 592. године пре Христа, што је тридесета година седамнаестог јубиларног циклуса, а први стих четрдесетог поглавља Језекиља означава 22. октобар 573. године пре Христа као крај тог циклуса. Јубиларни циклус представља време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, од 11. септембра до ускоро долазећег недељног закона, што је заузврат представљено у фракталу те исте историје од 31. децембра 2023. до ускоро долазећег недељног закона. Оба раздобља била су предначена периодом од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844. године.

Дана 11. августа 1840. године, ни мање ни више него Исус Христос сишао је као моћни анђео из десете главе Откривења, који је донео малу књигу коју је Божји народ требало да узме и поједе. Тај исти анђео поново је сишао на 9/11 да означи почетак времена запечаћења. Тај исти анђео сишао је 31. децембра 2023. године да васкрсне два сведока који беху побијени на улици великога града, који се духовно зове Содом и Египат, где и Господ наш би распет. Тај силазак означио је завршно раздобље времена запечаћења. Унутар фракталног раздобља од 31. децембра 2023. године до недељног закона, свештенику Језекиљу даје се виђење храма на небу. У то време, он бива учињен неим и говори само када му Бог заповеди да то чини. Његово стање траје до скорог недељног закона, представљеног разорењем Јерусалима.

Као и Јовану, Језекиљу је заповеђено да узме књигу која је била у руци анђела који силази у Откривењу десетој глави, а такође му је речено да поједе књигу нарицања, туге и јаука.

А ти, сине човечји, чуј шта ти говорим; не буди непокоран као тај дом непокорни; отвори уста своја и поједи што ти дајем. И кад погледах, гле, рука беше пружена к мени; и ево, у њој беше свитак књиге; И разви га преда мном; и беше исписан изнутра и споља: и у њему беше написано нарицање, и туга, и јаук. Језекиљ 2:8–10.

Порука је представљена као трострука порука, те тако предочава поруку трију анђела из четрнаесте главе Откривења. Стога је порука печећења трећег анђела она која запечаћује оне унутар Јерусалима који тугују и наричу због греха цркве и земље, као што је то приказано у деветој глави Језекиља и седмој глави Откривења.

И слава Бога Израилјевог подиже се с херувима, на којима беше, к прагу дома. И позва човека обученог у лан, који имаше писарску справу о бедрима својим; И Господ му рече: Прођи посред града, посред Јерусалима, и стави знак на чела људи који уздишу и ридају због свих гадости које се чине усред њега. Језекиљ 9:3, 4.

Они који примају печат жале због грехова цркве и грехова земље, а Језекиљево сведочанство уткано је у историју Јерусалима и Египта, симбола цркве и света.

„Квасац побожности није сасвим изгубио своју силу. У време када су опасност и потиштеност цркве највеће, мала дружина која стоји у светлости уздисаће и вапити због гадости које се чине у земљи. Али ће се нарочито њихове молитве уздизати за цркву, јер њени чланови поступају по начину овога света. ...“

„Заповест гласи: ‘Прођи посред града, посред Јерусалима, и стави знак на чела људи који уздишу и вапе због свих гадости што се чине усред њега.’ Ови који уздишу и вапе износили су речи живота; укоравали су, саветовали и преклињали. Неки који су били обешчашћивали Бога покајали су се и понизили своја срца пред Њим. Али слава Господња била је отишла од Израиља; иако су многи и даље настављали облике вере, недостајали су Његова сила и Његово присуство.” Testimonies, volume 5, 209, 210.

У контексту Књиге Плача, нарикање и јаук, који представљају три анђела из Откривења четрнаест, јесу први и други анђеол, а трећи је порука јаука, симбол источног ветра који четири анђела задржавача из Откривења седам држе под контролом.

Египат

У књизи пророка Језекиља наводи се тринаест датума. Први у низу датума који се односе на Египат јесте Језекиљ 29:1, и он представља 587. годину пре Христа.

Десете године, десетог месеца, дванаестог дана у месецу, дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, окрени лице своје против Фараона, цара египатскога, и пророкуј против њега и против свега Египта. Говори и реци: Овако вели Господ Господ: Ево, ја сам против тебе, Фараоне, цара египатски, змају велики, који лежиш усред река својих, који говориш: Моја је река, и ја сам је себи начинио. Језекиљ 29:1–3.

587. година пре н. е. јесте година опсаде, која је започела годину и по дана пре разорења Јерусалима. У то време Језекиљ објављује да ће Бог оборити Египат и да ће то обарање Божјем народу показати њихову лудост што су се уздали у аждају Египта. До краја поглавља изриче се објава да ће Египат бити предат Вавилону, чиме се указује на време када десет царева предају своје седмо царство библијског пророчанства савременом Вавилону — осмом царству које је од седам. То пророчанство испунило се „седамнаест“ година касније, 571. године пре н. е., како је изложено на крају поглавља. Стога 29. поглавље садржи прво и последње временско одређење повезано с Египтом.

И догоди се двадесет и седме године, првога месеца, првога дана у месецу, да ми дође реч Господња говорећи: Сине човечји, Навуходоносор, цар вавилонски, учини да његова војска изврши тешку службу против Тира; свака глава оћелаве, и свако се раме огули;

али не доби плате ни он ни његова војска од Тира за службу коју је вршио против њега. Зато овако вели Господ Господ: Ево, даћу земљу египатску Навуходоносору, цару вавилонском; и узеће њено мноштво, и узеће њен плен, и узеће њен грабеж; и то ће бити плата његовој војсци. Дао сам му земљу египатску за труд којим је служио против њега, јер су за мене радили, говори Господ Господ. У тај дан учинићу да изникне рог дому Израилеву, и даћу ти отварање уста усред њих; и познаће да сам ја Господ. Језекиљ 29:17–21.

Двадесета година, први месец, први дан, из седамнаестог стиха, представља последњи датум од тринаест датума у Језекиљу, и то је једини датум који пада после 22. октобра 573. пре Христа. Она представља време када се цару севера из Данила 11:42–43 даје Египат, као и тренутак када десет царева предају своје седмо царство осмом царству које је од седам. Она се испуњава када „рог дома Израеловог“ пропуци. У Исаији Израел пропуци у дан источног ветра.

Оне који потичу од Јакова учиниће да пусте корен; Израил ће процветати и пупити, и испуниће лице света плодом. Исаија 27:8.

Када се испуни Језекиљ 29:17, и аждаја Египта буде предата папској звери при ускоро долазећем недељном закону, позни дажд биће изливен без мере на Израил. Тај дажд је започео 11. септембра као покропљење, као што је било предочено тиме што је Христос дунуо на Своје ученике пошто је сишао на земљу након што је, после Свога васкрсења, узишао к Своме Оцу.

„Христов чин када је дунуо на своје ученике Духа Светог и када им је подарио свој мир, био је као неколико капи пред обилним пљуском који је требало да буде дат на дан Педесетнице.“ *Spirit of Prophecy*, volume 3, 243.

Језекиљево пророштво о паду Египта објављено је 587. године пре Христа, године опсаде, и „седамнаест“ година касније то пророштво се испунило. Оно се испуњава у раздобљу представљеном бројем „седамнаест“, и тиме представља скривену историју четрдесетог стиха једанаестог поглавља Данила. Треба да се испуни у време печатења сто четрдесет и четири хиљаде, које је приказано у деветом поглављу Језекиља. У време печатења излива се позни дажд, најпре као шкрупљење на 11. септембар, а затим као потпуно изливање у време недељног закона. Оно се, према Исаији, испуњава у „дан источног ветра“, а ислам је источни ветар, и ислам је треће „тешко“. Порука коју је Језекиљ требало да поједе била је трострука порука, од које је трећи део била порука тешкоће.

Језекилевих тринаест датираних порука изложено је у вези са Јерусалимом, Египтом и Тиром. Све су се односиле на побуну, представљену бројем „тринаест“.

Наставићемо да разматрамо датирање Језекиља у следећем чланку.